

## Cykeltävling!

Av namnet framgår ju att det rör sig om en tävling på cykel. Tävling vet alla vad det är, och detsamma gäller väl cykel. Alltså har vi begreppet *cykeltävling* fullt klart för oss.

Jag vill nu redogöra för en sådan tävling, där många för oss välkända personer deltar. Tävlingen tänker vi oss vara Härnösandsloppet.

Man kan säga att tävlingen börjar redan i omklädningsrummet. Där tävlas det om vem som har minst antal träningsmil bakom sig och vem som kan kladda på sig mest liniment. De aktiva försöker på allehanda sätt förklara varför det gick så dåligt på den ena eller andra tävlingen. Där står Astby och försöker överbevisa både sig själv och andra om att militärtjänsten verkligen medför nedsatt trampförmåga. Om Åke vet vi också, även om vi denna gång får höra ännu en utläggning om vilka fel han har i luftrören. Att han nästan på varenda tävling har "gått ut för löset" vet vi också.

Bosse har slutat med bortförklaringar och sitter mest på toaletten på grund av sina ringa träningsmil. Benke vill göra gällande att han också har liniment, men har glömt det hemma. Så där håller det på tills de olika klasserna ropas upp till start.

Vi åker till starten där vi genast lägger märke till Bubben. Där står han i en lånad Crescent-tröja, med ett par vindögon och ett par uppdragna men oknäppta byxor. Han får syn på Bengt Ekblom och Axel Öhgren, och genast är svadan i gång.

Eivor Nyström, som står på parkett, ropar till Benke, men kvävs genast till en viskning när hon får syn på Bosse. Hennes syster Kerstin vill inte vara sämre utan skriker i ren upphetsning inför det kommande startskottet: "Åh, Bellon!" Men sedan rodnar hon och säger med händerna för ansiktet:

– Jag menar, heja bara!

När Bosse hör Eivors rop på Benke ser man hur hans ansiktsfärg ändras och han visar upp en kall och stel mask. Men ändå kan man i hans ansikte utläsa precis vad han tänker:

– När och hur ska jag punktera så att jag får ha Eivor för mig själv?

Runt omkring oss springer Eje, iklädd en grå vindtygsjacka med otroligt stora fickor, som ändå verkar för små för alla hans verktyg. Han tittar på någon cykel, och inom fem sekunder får ägaren veta vilken riskhög han tänker ge sig ut på.

De som inte känner Eje och hans kritiska granskning av en racer bryter redan på startlinjen. I Gittan har Eje dessutom skaffat sig en fin reservmekaniker som håller ordning på verktygslådan och räcker honom de verktyg som inte ryms i fickorna.

Ja, det är mycket som händer innan Sven, Curre, Ebbe och kompani har räknat in alla cyklister och fått dem på plats.

De tävlande står nu klara. De känner ännu en gång på däckens för att kontrollera luften, masserar benen, tittar i bröstfickorna och konstaterar att de har tillräckligt med mat med sig. En del smakar lite av drycken i spurtflaskan, grimaserar lätt och tänker:

– Kom an i spurten, era jäklar!

Så ropas det att det är en halv minut kvar till start. Alla sätter fast ena foten i tåklipset, utom Bengt och Rolf. De har hela tiden stått och tittat åt ett visst håll, nästan omedvetna om att de faktiskt ska tävla.

Följer man deras blickar fastnar uppmärksamheten på en stilig yngling, nästan som hämtad ur en modetidning. Men vid närmare betraktande ser man att det är Plutten. Vid sin sida har han en behändig flicka från Södravägen.

Är det manne hon som är föremålet för Benkas och Roffes trånande blickar?

Men när det ropas att det är fem sekunder kvar till start sprätter de till och slår alla romantiska tankar om en varm bil, soft music och en flicka i framsätet ur hågen.

Så skriker Bubben:

– Lycka till!

Man hör de sista hejaropen från startplatsen, och det sista man uppfattar från Bubbens röst i högtalaren är:

– Jag minns när jag var i Solingen ...

Sedan får publiken vara med om en cykeltävling av verkligt hög klass.

Rusningen uppför Saltvikshöjden är till ända. Bosses harklingar har just börjat nere i kön, och vi HCK-are hör att han är med även om vi inte ser honom.

Saltvikshöjden är lugnet före stormen, för snart kommer Kamsbackarna. Man siktar upp mot täten och tar i så att det gör ont i hela kroppen. Under sina ansträngningar att komma upp hör man utrop från cyklister söderifrån:

– Nog hörde jag att det var en kraftig backe, men det här är ju en bergvägg. Jag kliver av!

Vi ser många idylliska scener när vi passerar mellan Norrstig och Helgumsbro. Familjer med picknickkorgarnas allehanda läckerheter uppdukade på skinande vita dukar i soliga backar. Förälskade par som rycker till, sätter sig upp, slätar till håret och hejar, eftersom man ju liksom ska heja när vi kommer flåsande och snorande förbi.

Man ser kända ansikten såsom Charlie och hans gumma. Varje gång man ser Charlie i cykelsammanhang kommer man att tänka på hans första träningstur till Bergsforsen. En sådan iver att få åka cykel har aldrig tidigare skådats. Men det varade högst en mil. Sedan fick vi skjuta på den likbleke och stönande Charlie både dit och hem.

Det ska också nämnas att han slutade åka cykel lika fort som han började.

När vi börjar komma in mot stan igen tänker man för sig själv:

– Bara ett varv avverkat, och jag är redan så slut.

Tack vare det täckare könets så ivriga hejarop på Bosse förstår vi återigen att han fortfarande är med. En del flickor hejar med sådan inlevelse att det låter som om de vill stoppa hans framfart och krama honom.

Då vi passerar depån hör vi högtalaren. Bubben håller just på att avsluta berättelsen om Norrländska mästerskapens TT-lopp i Örnsköldsvik, där han blev norrlandsmästare.

Svens myndiga basröst dånar plötsligt till i ett kort kommando:

– Kör, grabbar!

Brutte ligger vid vägkanten med kameran i högsta hugg och ser ut att vara beredd att låta oss köra över honom bara han får en bra bild.

Tänk vad publiken försöker hjälpa oss fram med sina påhejningar. Jag har många gånger haft tillfälle att studera hur det hejas.

Ligger man bra till får man höra att man ska trampa på, eftersom man leder.

Ligger man någon minut efter skriks det att man ska öka farten och köra upp dem som leder. Det är ju lätt gjort.

När man ligger en halvtimme efter får man hurtiga tillrop om att man minsann ska försöka ta sig fram till mål, trots att det fortfarande är ett par tre mil kvar.

När man väl har kommit i mål får nästan alla beröm, oavsett placering.

Kommer man först får man beröm för att man vann.

Kommer man trea eller fyra blir man omklappad för att man kom så bra till i en så hård konkurrens.

Och ramlar man in sist får man beröm för att man tog sig fram till mål och inte gav upp.

Tävlingen börjar närma sig sitt slut, och när de sista cyklisterna kommer invinglande mot mål börjar den långsamma vandringen mot omklädningsrummet.

Med svällande överläppar och värkande ben smyger vi oss in i duschen. Liksom duschen tvättar bort allt vägdamm sköljer den också bort alla sorger, motgångar och besvärligheter som tävlingen fört med sig.

När vi kommer ut ur den tvåfalt renande duschen ser vi redan fram emot nästa tävling med samma gnista och iver som inför den tävling som just varit.

Men så ska väl en idrottsman vara.

**SLUT**

**Sören NyströmS**